UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

B ante R

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

quit offi̅ſi ſuū. Hinc ſi virū bonū dicimꝰ intelligimꝰ probū. Si bonū militē: fortē. Si bonū iperatorē: prudētē. Si bonū grāmaticū: litteratū. Si bonū oratorē: facūdū. Si bonū iudicem: iuſtū. Sic econtrario malū gn̄ale nomē ⁊ turpia ſimul ac detrimētoſa cōplectēs. Un̄ malū vir dicimꝰ flagitioſum malū militē ībellē ⁊ ſic de reliq̄s Aliqn̄ bonū ſumit̄ ꝓ bonitate. Nā cū dicimus de equo ac bono nō de ſummo iure ſed de bona eq̄tate loq̄mur. Aliqn̄ pro magno. Sal. Bona pars militū īde diſceſſerat. Aliqn̄ pro non vili: q̄ vt Do. ait Boni nō ſūt viles. Un̄ ⁊ ſuplatiuus gradus optimates facit. Nā bonꝰ melior optimꝰ. Ter. in Phor. Illā ciuē eſſe atticā bonā bonis prognatā. Aliqn̄ ꝓ vtili. vt bonū eſt pecunię parcere. Itē ꝓ ocio ⁊ q̄ete: ſicut malum ꝓ labore. Sene. Delicatus homo ⁊ bono ſp̄ aſſuetus. Itē pro miti ⁊ fauente. Sta. Tu corda parump̄ huc aduerte libens: atq̄ has bonꝰ accipe voces. Itē ꝓ pulchro. Ter. Et forma fortaſſe bona. Aug. li. xv. ci. dei. Conſuetudo ſcripturę ē ēt ſpecioſus corpore bonos vocare. Un̄ in Gen̄. Uidentes angeli dei filias hoīez q̄ bonę ſunt: ſumpſerunt ſibi vxores. Itē pro apto et idoneo. Uirg. Et bona bello cornus. Item pro docto Hor. Qn̄q̄ bonus dormitat Homerus. Preterea bonus dicitur humans beniuolus tranquillus: liberalis ſimplex apertus comis facilis ſuauis tractabilis indulgēs ⁊ huiuſmodi.

Bona dea quā veteres faunam ſiue fatuā ſiue ſentam dixere. Hanc Uarro ſcripſit tante pudicicię fuiſſe vt nemo illā dū vixit preter vir mas viderit. nec nomē eiꝰ audierit pp̄ ꝙ illi in opto mulieres ſacrificabant ⁊ bonam deā appellabāt.

Boni ꝯſulat hoc eſt bn̄ ſtatuat ī bonā partē vt aūt accipiat.

Bona caduca: facultas: q̄ heredē non habet: vel q̄ nō habet firmitatem. Et bona caduca dicuntur res dānatorum.

Bona venia dicimus: quod eſt ſine ira: ſine diſcordia. Ter. in Phor. Adoleſcens primū abs te bona venia peto.

Bonę fidei poſſeſſor eſſe videtur qui rem poſſidet non ſuam quam tn̄ ſuam eſſe putat: ⁊ eū qui vendidit ius vendendi habuiſſe puta ꝓcuratorem aut tutorem fuiſſe. Contra v̄o male fidei poſſeſſorem eſſe dicimus qui nec rem ſuam poſſidet ⁊ eam ſcit ſuam non eſſe.

Bonitas capitur pro virtute ſiue honeſtate atq̄ iuſtitia. Ci. li. offi. Cū eni fidē aliq̄ bonitatēq̄ laudant. Huic ꝯtraria eſt a malo malitia. Sene. In hoc ſumma bonitas ī illo extrema malitia. Frequentius tn̄ bonitas ꝓ benignitate ⁊ q̄dā ingenij ſimplicitate ponit̄. Ply. Bonitas ac ſimplicitas vxoris. Malitia ecōtrario ꝓ verſutia. Un̄ malitioſū callidū ac verſutū dicimꝰ. Cic. Uirtutis ꝯtraria ē vitioſitas ſic. n. malo q̄ malitiā appellare quā gręci κακιαμ. appellāt. Nā malitia certi cuiuſdā vitij nomē ē: vitioſitas oīū. Eſt ⁊ alia bonitas nō ex induſtria: ſ; ex nā ꝓueniēs. Ci. Quę ⁊ bonitate naturę multi aſſequūt̄ ideſt excellētia ⁊ dote naturę. Huic ſimilit̄ ꝯ̄ria malitia eſt. Ply. Q̄ mō cęli: modo terrę malitia facit.

Bootes otis: vel bootes otę. vel bootus oti. a boue deductum nomen: latine bubulcus cęleſte ſydus q̄ arctophylax vocatur: ⁊ more bubulci plauſtrū ſequi videtur. Ouidius. Arctophilax formam terga ſequentis habet. Iuue. Frigida circūagūt pigri ſarraca bootę. Habet quattuor ſtellas in dextra manu: quę non occidunt.

Boo boas ⁊ boo bois. vtroq̄ modo dicit̄ a boum mugitu dici vidētur. Uarro. Exeunt citi ſtrepūt boūt. Hinc reboo as

Boreas vētus aq̄lo qui ab hiperboreis mōtibus flat. Unde ⁊ frigidus. De hoc in dictione aq̄lo. Dictus boreas απο του βοαμ καρεω qm̄ vt violenti flatus eſt ita ēt ſonori.

Boryſthenes pe. cor. fluuius ſcythię ſecundū Iſtrū oīum maximus cuius aquę ad potādū ſunt ſuauiſſimę ⁊ magnos piſces alunt nulla habētes oſſa. Inde populi ſcythici boriſthenidę dn̄r Proptius. Gloria adhibernos lata boriſthenidas Stephanus. Eſt ēt boriſthenes oppidū. Martianꝰ. Nec ꝓcul fluuius lacus oppidū ſub vno cuncta nomine Boryſthenes quoq̄ Inſula eiuſdem noīs eſſe fertur in ponto.

Bos gn̄is cōis datiuū ⁊ ablatiuū plurales bobus ꝑ ſyncopā fac̄ ⁊ more veterꝝ bubus. Col. li. ij. Nihil dubiū quin eq̄s melius q̄ bubus res cōficiatur. Hinc ſūt adiectiua bouinus a. um. Cuius dimi. eſt bouillus. Bucerꝰ ra. um. ⁊ Boarius a. um. Un̄ for boariū vbi vendebantur boues. Deduciturq̄ bos a gręco q̄ eſt βοῦς hoc aūt απο του βοσκω quod eſt paſco: ꝙ hoīes paſcat laboribus ſuis. Inde latini iuuencos dixere ꝙ nō paſcerent ſed hoīes iuuarent.

Bouilia dn̄r loca in q̄bus boues morant̄: ſicut ouilia ī quibus oues. Col. lib. ij. Domitis armentis duplicia bouilia ſint hiberna atq̄ ęſtiua eadem etiam dubilia dicuntur.

Bouillę. arum. oppidulū fuit in latio haud ꝓcul ab vrbe Roma via q̄ ariciā ducebat: vt inq̄t Aſco: Nā ad bouillas īterfectꝰ eſt Clodius aricia rediens. Dictū bouillę quaſi bouis billę ꝙ eo vulnerata bos ſua trahens inteſtina deuenerit.

Bouillus. a. um. idem eſt ꝙ bouinus: licet ſit dimi. Ply. Bouille carnis iure facile curatur.

Bouinor aris. pe. ꝓ. Cōuitior: ⁊ q̄ſi in aliquē mugio. Un̄ bouinatores dicti ſūt: quos nūc deriſores dicimꝰ: ⁊ bouinatio cōuiciū. Lucil. Hic ſtrigoſus bouinatorq̄ ore īprobus duro.

Boſtar locus vbi boues ſtare conſueuerunt.

Boſporus pe. cor. a bouis meabili trāſitu dictus eſt pp̄ anguſtias freti vt Ply. Soliuſq̄ docēt quaſi bouis trāſitus. Duo ſūt āt boſpori: alter iuxta byzantiū q̄ thracius d̄r oſtiū ponti ꝑ q̄ in ꝓpōtida influit pōtus. Hūc boſporū Uale. Flaccus ſcribit dictū a traiectu iouis in vacā deformati. Sic eni lib. iiij. argonauticon. Alter in introitu meotidos paludis ⁊ per quē palus meotica in pontū defluit. De quo Ouid. Boſporus ⁊ tanais ſuperat ſcythicq̄ paludes. Hic etiā Cimerius boſporus d̄r a cimerijs pplīs q̄ eius ꝑtē frigidiſſimā incolūt Un̄ q̄ terras frigoribꝰ occupatas habitāt cimerij appellant̄ de h̄ tractat̄ in dictione ꝓpontis. Inter boſporꝝ thraciū ⁊ cimeriū vt Martianus ſcribit īterpatent milia q̄ngenta Boſporus thraciꝰ teſte Pōpo. ſtadijs q̄nq̄ Europā ab Aſia diſterminat. In boſporo cimerio erat Boſporus ciuitas boſporopolis dicta. βους και πορευομαι το ερχομαι.

Boſra: nō ē altera ciuitas vt multi putāt: ſ; idumęa iuxta illud Quis eſt iſte q̄ venit de edon tinctus veſtibus de boſra.

Botrys is. dici pōt racemꝰ īteger vuę q̄ ⁊ botryon. Gręci. n. βοτρύας παρα το βεω τοπα τω ait Moſcopolus ⁊ βοτρυονας vocāt Uſurpat idē vocabulū Hiero. ꝓ racemis.

Botyllus dimi. paruus botrus.

B ante R

Brabreuthę a gręcis dn̄r iudices ſpectaculoꝝ q̄ victoribus in certamine exhibēt ꝑmiū ⁊ coronas. Qui v̄o ꝑfectꝰ ē certaminis agonutheta d̄r. Gręci auctore Philoſtrato ludis olympicis decē iudices ꝑficere ſolebant. Sue. de Nero. Nec aliter certamīa gymmica gręcia tota ſpectauerat. q̄ brabreutarū more ī ſtadio humi aſſidēs Suidas. βραβευθης διοικητης κριτης οριςης και βραβειομ επνικιος αμοιβη

Braccę a q̄buſdā accipiunt̄ veſtes fluxę ītonſeq̄ ac varij coloris q̄bus vtebant̄ frigidioris plage gētes vt inq̄t Diod. li. vj Et a q̄bus braccata gallia vocata eſt: qm̄ galli veſtes ferunt intonſas: ⁊ varij coloris. Braccis vſos fuiſſe Scytas docet. Ouid. ſcribens. Pellibus ⁊ laxis arcent mala frigora braccis. Et Pom. Mella. Braccati ſūt inq̄t totū corpus ſarmatę ⁊ niſi q̄ vidēt ēt ora veſtiti Sue. in Cęſa. Idē in curia galli braccas depoſuerūt latū clauū ſumpſerūt. Cor. Tacitus li. xviij. ſic ait. Ornatū cecinnę municipia ⁊ colonię in ſupbiā trahebāt ꝙ v̄ſicolori ſagulo braccas barbaꝝ tegmē indutus togatos alloqueret̄. Hier. tn̄ ad Fabiolā de veſte ſacerdotali ꝓ fęminalibus accipit q̄bus pudibūda velant̄ ſicuti vulgariter appellari ſolēt ſcribēſq̄ ipſaꝝ baccaꝝ formā ⁊ quos vſus in tegēdo corpore braccę ꝑſtēt exponit his verbis. Diſcamus primū cōes ſacerdotū veſtes atq̄ pontificū lineis fęminalibus: q̄ vſq̄ ad genua ⁊ poplites veniunt: verecunda celant̄ ⁊ ſuperior pars ſub vmbilico vehemēter aſtringitur: vt ſi qn̄ expediti mactant victimas tauros ⁊ arietes trahunt: portātq̄ onera ⁊ q̄ in officio miniſtrāda ſunt ēt ſi lapſi fuerint ⁊ femora reuelauerint nō pateat quod opertum eſt.

Inde ⁊ gra

Inde ꝛ gradus altaris prohibent̃ fieri ne inferioꝛ ppl's aſcē dentiū verecunda ↄſpiciat vocaturq̨ʒ lingua hebrea hoc genus veſtimēti maſchinaſſe grece περισκελη a nr̃is feminalia vl'femoꝛalia bracce vſq̨ʒ ad genua ptingētes: a chaldeis Saraballa Sic Amb. li. j. of. Sacerdotes inq̄t veteri more bacchas accipiebāt: ſicut ad moyſen dictū ē a dñ̄o. Et facies illi braccas lineas vt tegat̃ turpitudo pudoꝛis a lumbis vſq̨ʒ ad femoꝛa erūt. Uocant̃ ēt aliis noībus. Nam ſubligaria ſeu ſubligacula cāpeſtria. Succinctoꝛia ꝛ Perizomata.

Brachiū grecū eſt βραχιων βρακιονος. Aliq̄n brachiū totū mēbrū cū manu comprendit. Uirg. li. v. Et euinctis attollit brachia palmis. Aliq̄n vocat̃ ab humero ad cubitū. i. ps ſuperioꝛ: q̄ armus dr̄. Nā armos humeros cū brachiis ſʒ nō cōtrario dicimus. A cubito vō vſq̨ʒ ad vertebrā manus: lacertus nūcupat̃. Ouid. li. j. me. Laudat digitoſq̨ʒ manuſq̨ʒ Brachiaq̨ʒ ꝛ nudos media plus parte lacertos. Dr̄ tñ̄ brachium de mari de montibꝰ ꝛ de arboribꝰ. In brachiis magna vis ↄſiſtit. Uñ̄ apud antiquos oꝛnari brachia armillis ↄſueuerunt ac ſi ipſa victoriā peperiſſent. Et in ſacris lr̃is brachiū pro potentia vſurpatum eſt ac foꝛtitudine.

Brachialia brachioꝝ oꝛnamēta ꝛ tegumenta ſicuti Uentralia vētris. Frontalia frontis Tibialia tibiaꝝ ꝛ alia hm̄ōi. Ply. li. xxviij. Lais ꝛ ſalpe canum rabioſoꝛuʒ moꝛſus ꝛ tertianas quartanaſq̨ʒ febres aiunt leniri menſtruo in lana arietis nigri argento brachiali incluſo.

Brachioniſter eris. dici poteſt armilla.

Brachiatus ta. tū. qđ ē ad brachioꝝ modū factū ꝛ ad vites p̄cipue pertinet. Col. li. vj. Alii capitatas vineas alij brachiatas magis pbant quibus coꝛdi eſt in brachia vitem cōponere.

Brachylogia breuiloquium per y. chy.

Brachycatalecton breuis terminatio verſus: cui deſunt in fine ſyllabe. Nam in eo vt perfectus ſit deeſt integer pes. Et dicitur metrum brachycatalecticum.

Bracmanę gymnoſophiſtę ꝛ philoſophi apud indos fuerunt vt Hiero. li. ij. con. Joui. Quoꝛum princeps Jarcas nominabatur eo tempoꝛe quo Apollonius thyaneus diſcendi viſcē diq̨ʒ ſtudio ad illos ſe contulerat.

Bractea ꝛ lamina inq̄t Laurētius Ualla ſic dñr q̨ lamina craſſioꝛ ē ex qua armamētura ↄficit̃ ꝛ qua incenſa olim hoīes toꝛquebant̃. Et pōt eē ferrea ęrea ꝛ argentea ellectrea aurichalcea plūbea aurea lignea coꝛnea ſiue ex alia mā. Ply. li. xvj. Uroꝝ coꝛnibꝰ barbari ſeptētrionales potāt ꝛ mox apō nos in laminas ſecta trāſlucēt. Bractea tenuis magis eſt et ſua ſpōte plicabilis: q̄ crepitat. Uirg. li. vj. Ilice ſic leui crepitabat bractea vēto. Bracteis īaurari ſimulachra ſolebant: ſʒ vnguibꝰ plerūq̨ʒ auferebant̃. Mar. An magis aſtuti deraſa eſt cute miniſter bractea. Et ſeruus q̄ bracteā deraſerat apō Sueto. dānatus eſt. Hier. tñ̄ ad Fabiolā oñ̄dit bracteā ꝛ laminā idem eſſe cum inquit Auri lamine ideſt bracteę mira tenuitate tonduntur ἐξ βραχειν. i. ex reſonando.

Bracteola cum accentu in antepenulti. diminu. ideſt foliculum auri: aliue metalli.

Bractearius q̄ bracteas facit. Cuius ars bractearia: ꝛ bracteatum quod bractais tegitur.

Branchię dicuntur in piſcibus ſcđʒ ceruicem folliū moꝛe hiantes partes q̄bus anhelitū reddere ac per vices recipere exiſtimantur. Ply. li. ix. Branchię non ſunt balenis nec delphinis. Hęc duo genera fiſtulis ſpirant: quę ad pulmonem pertinent: balenis a fronte delphinis a doꝛſo.

Braſſica q̄ſi p̄ſeca a p̄ſecādo pe. coꝛ. Uulgo caulis dr̄ q̄ſi paſſica inq̄t Uar. vel a p̄ſecando q̨ꝛ ex eius ſcabo minutatim p̄ſecatur. Uar. Ex ſemine braſſicę vetere ſato naſci aiunt rapa et ↄ̄ ex rappoꝝ braſſicā. Cato braſſicaꝝ tria facit genera. Unā extenſis foliis caule magno: alterā criſpo folio quā apianaʒ vocat: ꝛ Selinada. Tertiā minutis caulibus.

Branchos moꝛbi genus cum catarrho guttur ꝛ arteria coꝛripitur ob id ꝛ artericū q̄ñq̨ʒ id vitium appellant.

Brauiū p̄miū ſig̃t qđ nomē quidā dicunt hēre pe. pro. q̄ñ apō grecos per ei dipth. ſcribatur. βαβειον grece.

Breue dr̄ quod opponit̃ longo. A quo breuiter ꝛ breui aduerbia. Ci. Apio. Faciendū mihi putaui vt tuis lr̃is breui r̃ndere. Sciendū eſt breuē ꝛ breue maſ. ꝛ neu. gn̄e latine dici ī eo ſignificato quo vulgus vſurpat breuē apoſtolicū noīando. Lampri. Milites ſuos ſic vbiq̨ʒ ſciuit vt in cubiculo hēret breues ꝛ numerum ꝛ tempoꝛa militantium. Flauius vopiſcus in Aureliano. Breue nominum conſcripſit.

Brephotrophia latine paruuloꝛum hoſpitalia quibus infantes expoſiti aluntur. βρεφος greco vocabulo infans noiatur τροφη educatio. De q̄bus in decretis. xxiij. q. viij. βρεφος και τρεφω.

Breuiarium compendiū ſūmarium. Ply. li. xviij. Ueruʒ vt pariter omnis culturę breuiarium peragatur.

Briareus cęli ꝛ terrę filius. Briaros latine foꝛtis.

Britānia p̄ duplex nn Inſula q̄ nūc Anglia dr̄: ꝛ a britone rege britānia dicta cū p̄us Albion diceret̃: ab albis montibꝰ q̄ ad eā nauigātibꝰ p̄mo apparēt. Hęc ab oꝛtu Germanico oceano ab occaſu Hibernico alluit̃ ab oī ↄtinēte diuiſa: vt Pto. li. ij. refert. Poꝛrigit̃ ī longū octigētis milibus paſſuū. In ea Gargates lapis q̄ ardet in aq̄ ꝛ oleo reſtingit̃. Ibi lōdinium oppidū nūc lōdra copia negociatoꝝ celebre. Inter ſeptētrionē ꝛ occidentē vt celebres geographi tradūt duę ſitę ſūt Inſule britānia ꝛ hibernia paulo minoꝛ britānia vltra q̄s ſunt q̄draginta inſulę. Oꝛcades appellatę modicis ſpatiis īter ſe diſtinctę. Apud britānos lōgiſſimus dies. xvij. hoꝛarum deprenditur: ꝛ ęſtate lucidę ſunt noctes auctoꝛe Plynio.

Britannus britannicus ꝛ brito eiuſdē ſignificatiōis ſūt. Uirgi. Et penitus toto diuiſos oꝛbe britannos. Iuue. Quantū delphinis balena britannica maioꝛ. Idem. Qua nec terribiles cimbri nec britones vnq̄ʒ.

Britennium: deambulatoꝛium marmoꝛatoꝛium.

Bryſſo as. foꝛas exp̄mo. Uñ̄ bryſſeꝰ dictꝰ eſt bacchꝰ. Et briſſam vuā tūc dicimus cū pedibus ad exprimendū vinū calcatur.

Bryſea vrbs aonię a q̄ bacchus bryſeus cognominatꝰ ē: q̨ ibi coleret̃. Quidā tñ̄ bacchū bryſeū dici putāt ab antiquo v̄bo βρυω qđ eſt ſcaturio: q̄m ex aluearibus mella: vel ex vuis muſta exprimere primꝰ docuit. Alii byrſeū potiuſq̨ʒ bryſeū volūt cognominatū a byrſa pelle quā in bello īduebat. Nā apud Diod. li. v. bacchū in pręliis pardaloꝝ pellibus vſum conſtat. Byrſa autem coꝛium ac tergus ſignificat.

Bromius bacchi cognomen ὅτι βρομιος ἐστι βροντη τοῦ πυρος ἠ ἐγεννηθη. cōſumo. Nam vino moderate ſumpto humoꝛes repelluntur. Uel dicitur a bronte tonitru eo q̨ natus ſit cum tonitru eius genitrice perempta.

Bronci vt inq̄t Nonius dñr qui p̄ducto oꝛe ꝛ dentibus p̄minētibus ſunt. Lucil. in ſatyra. Broncꝰ nouit lanius dente eminulo. Hic ē rhinoceros. Uar. de re ruſ. de canibus nō bruncos ſʒ brochus vocat. Duobus inq̄t dentibus dextra ꝛ ſiniſtra paulo eminus ſuperioꝛibus directis potius q̄ʒ brochis. Hinc brochitas. Ply. li. xj. Senectus in ęquis ꝛ cęteris veterinis intelligitur dentium brochitate ſupercilioꝛū canicię.

Broncocela: tumoꝛ magnus ꝛ rotundus in ceruice inter cutē ꝛ aſperā arteriā: qua modo caro habes modo humoꝛ aliq̄s includit̃: interdū etiam minutis oſſibus pili īmixti.

Brucus a βρουχος grece quoniam βρωσχω comedo rodo genus vermis volucris diuerſum a locuſtarum genere ſed non diſſimile hęrbas erodens ſine alis tamen.

Bruma dr̄ q̄ʒdiu diminuitur dies quę finitur octauo kalēdas Janua. quo fit in capricoꝛno hyemale ſolſtitiū: ꝛ ponit̃ q̄ñq̨ʒ pro menſe decembri: quandoq̨ʒ pro hyeme. Uirg. li. ij. geoꝛ. Frigida ſub terra tumidum quē bruma tegebat.

Brunduſiū ciuitas quę a Ply. ponitur in tertie Italię regione a gręcis cōdita poꝛtu nobilis ex quo tranſitus eſt in gręciaʒ ſic dicta q̨ meſapioꝛū lingua bruduſium cerui caput dicat̃. Sic enim eſt ciuitas cū poꝛtu capiti ceruino perſimilis cum coꝛnua ꝛ caput ꝛ linguam habere videatur Greci βρεντεσιον vocant. Ex hac Pacuuius poeta oꝛtum habuit.

Bruta dicuntur ſine ſenſu ſtolida ꝛ tarda. Brutū autēʒ a terra deductū eſt cui epitheton bruta q̄ſi obruta. Hoꝛ. li. carminū.

Quo bꝛuta tellus ⁊ vaga flumina.

Bꝛutij Italię ppľi vltimi Siciliã verſus lucanis vicini dicti q̈ ſi bꝛuti ⁊ obſcęni ſint. Fuerunt aũt bꝛutij ſerui ⁊ paſtoꝛes lucanoꝝ qui inde aufugere ⁊ furtim in regione ↄſederunt vbi Coſentia eſt q̃ fuit eoꝝ metropolis. Quã regionẽ ꝑus Auſones habitauerunt. Hi multo poſt tẽpoꝛe ⁊ ab Annibale ⁊ a Romanis ꝓpter eoꝛũ perfidiaꝫ pęne deleti fuere ſine dignitate ſine honoꝛe ad ſeruilia opera ſemꝑ coacti. Hęc regio vt auctoꝛ eſt Stra.li.vj. Oenotria quondam dicta fuit. Supꝛa Coſentiam eſt pandoſia vbi Moloſſoꝝ rex Alexander trucidatus eſt. Eſt ⁊ Rhegium ciuitas olim potentiſſima.

B ante U

Bua pueroꝝ infantiũ potio eſt. Cato. Cũ cibũ ac potionem papas ⁊ buas docent ⁊ matrẽ mãmam ⁊ patrem tatam.

Bubalus pe.coꝛ.gñis cõis ſicut Chamelus. Uñ fęta chamelus ⁊ fęta bubalus dꝛ. Aĩal eſt ſimile boui vel ſylueſtris bos coloꝛe niger: qꝺ eſt magna velocitate ⁊ magnitudine ex hercinia ſilua mittiť: vt inq̃t Ply.lib.xiij. Hinc bubalinus.a.um.

Bubulus.a.um.pe.coꝛ.a boue fit idẽ eſt quod bouinus. Unde lac bubulũ ex quo nomẽ eſt butyro. Imperiti bubulũ inclinari putant a bubalo. Ply. Stomacũ exulceratũ lactis aſinini ⁊ bubuli potus reficit. Col.li.vij. Defricare bubula vꝛina conuenit. Idem ſignificat bouillus.

Bubile pe.pꝛodu.locus vbi boues moꝛantur. Plau.in Perſa. Metuo vt poſſim in bubile reijcere ne vagentur. Col.li.ij. Lata bubilia eſſe opoꝛtebit pedes decem: vel minime nouẽ. Hoc idem dicitur bouile.

Bubſequa pe.coꝛ.bubulcus: qui boues ſequitur. Sido. Ad eutropiũ. Si relinquare inter bubſequas ruſticanos ſubulcoſq; runcantes tunc eſt tibi ſumma votoꝛũ beatitudo.

Bubulcꝰ: q̃ bobꝰ arat ſiue q̃ boues fũdi aratoꝛios paſcit. Hinc.

Bubulcito as.pe.coꝛ.bubulci offiñ facio. Plau. Decet me amare ⁊ te bubulcitare. Aliqñ Bubulcus adiectiuũ eſt a boue ſicut bouillus. Ply. Bouillę carnis iure facile curatur. Idem Stomachũ exulceratũ lactis aſinini ⁊ bubulci potus reficit.

Bubetię ludi: quos veteres a bobus pecoꝛeq; appellarunt: qui ⁊ boalia boum gratia inſtituti.

Bubecij: qui ludos celebꝛabant.

Bubaſtis ciuitas ęgypti vbi ↄuentus quot annis agebať in honoꝛem dianę. Hinc Bubaſtites pꝛefectura. Aegyptus enim diuidebatur in pꝛęfecturas oppidoꝛum quas nomos vocãt Bubaſtis etiam dea: quę colitur in ęgypto: quę vt ait Herodotus apud gręcos diana eſt.

Bubona boũ dea: ſic pomona pomoꝝ: ⁊ Melluna mellis dea ẽ

Bubo.onis.gñis maſ. ⁊ fę. ſꝫ Priſ. a bouis quoq; mugitu auis feralis debilis ad volandũ in cauernis cõmoꝛans. Ouid.li. viij.meta. Ignauus bubo dirũ moꝛtalibus omen. Uirg.lib. iiij. Sola ferali carmine bubo. Bubones etiã abſceſſus ſũt circa inguem maxime: a quo ⁊ nomen vitio nam ⁊ inguina ipſa gręci bubones vocant: vulgo quoq; noſtri collectiões ⁊ inflãmationes eius partis. Inguinarias appellant.

Bubino as.pe.pꝛo.menſtruo mulieruꝫ ſanguine inquinoꝛ. Cuius compoſitum eſt Imbubino. Lucil. Hęc inquit imbubinat: at cõtra te imbulbitat. Nam imbulbitare eſt pueri ſtercore fędare. Tractũ a fimo qꝺ βιλβητον gręci vocant.

Bucca eſt os.i.ipſa ↄcauitas interioꝛ intra mallas faciei a mento ad oculos quę ſpiritu a pulmone reuocato ⁊ oppꝛeſſis labijs retento inflatur non oꝛa labioꝛum. Hoꝛ.li.j.Ser. Quid cauſę merito quin illis iuppiter ambas iratus baccas inflet Plau.ĩ tru.pꝛo maxillis exterioꝛibus poſuit. Quę iſtas buccas tam belle purpuriſſatas habes. Ideſt vtrũq; latus oꝛis. Et ſonus ille qui ex inflatione buccaruꝫ erumpitur facticio nomine ſclopus dicitur. Perſius. Nec ſclopo tumidas intẽdis rumpere buccas. Hiero.ad Paulinum. Unde accidit vt omiſſa compoſitione verboꝛum ⁊ ſcribentium ſolicitudine dicte quicquid in buccam venerit. Quandoq; tamen bucca accipitur pꝛo ipſo oꝛe. Uñ illud pꝛouerbialiter dictũ. Quicquid in buccam venit. Et bucca tuba dicitur. Iuue. Et phꝛygia veſtitur bucca tiara: hinc buccina.

Buccina pe.coꝛ.dimi.a bucca pꝛo tuba ſiue pꝛo coꝛnu. Hier.ad Darda. Bucca vocatur tuba apud hebꝛeos deĩde per diminutionem buccina diciť. Secundũ aliquos paſtoꝛalis ⁊ coꝛnu recuruo efficitur. Col.li.vij. Ad quẽ ſaturę pabulo libẽter recurrunt cum paſtoꝛali ſigno q̃ſi receptui canitur. Nã id quoq; ſemꝑ crepuſculo fieri debet ad ſonum buccinę pecus ſi qꝺ in ſyluis ſubſtiterit ſepta repetere ↄſueſcat. Apud Uarronem videtur eſſe inſtrumentũ qꝺ inflari poſſit apud quod inquit Oꝛphea vocari iuſſit: qui cum eo veniſſet ſtola ⁊ cithara cantare eſſet iuſſus buccinam inflauit vbi tantum circũfluxerit mox ceruoꝛum apꝛoꝛum ⁊ cęterarum quadrupedum multitudo: vt non minus foꝛmoſum mihi ſit viſum ſpectaculum q̃ꝫ in circo maximo ędilium ſine affricanis beſtijs cũ fiunt venationes. Tuba ex ęre vel argento q̃ in bellis ⁊ ſolẽnitatibus cõcrepat. Uar. de ſuibus loquẽs. Subulcus debet conſueſacere omnia vt faciant ad buccinam.

Buccino as.buccina cano: vt buccinate in neomenia tuba. Uñ buccinatoꝛ a vocis ſilitudine ⁊ cãtu: ⁊ pꝛo laudatoꝛe trãſferri ſolet. Ci. Tironi. Quare ꝙ polliceris buccinatoꝛẽ foꝛe.

Buccinũ ſonus buccinę: qꝺ ⁊ hic buccinus dꝛ. Ply.li.ix. Non tñ vſq; pelagi libꝛas quinquagenos nũmos excedere ⁊ buccini centenos ſciant: qui iſta mercantur in ſolo.

Buccina nomẽ oppidi in Sicilia: vt meminit Diony. quo noĩe etiam dicta eſt inſula Põtiani põtificis exilio ⁊ moꝛte clara

Buccea ⁊ bacca fit pꝛo oꝛe ⁊ ſignificat fruſtulum alicuiꝰ rei eſui aptę: quantuꝫ.ſ.bucca cõmode capit. Uulgo bolus dicitur. Aug. Cęſar ad Tiberium. Ne iudęus quideꝫ mi tiberi tam diligenter ſabbatis id ieiuniuꝫ ſeruat: q̃ꝫ ego hodie ſeruaui qui in balneo demũ poſt hoꝛam: pꝛimam noctis duas bucceas manducaui pꝛiuſq̃ꝫ vngi inciperem. Mar. buccas dixit pꝛo bucceas vel bucellas.

Buccella dimi.a buccea. Hiero.in pꝛouer. Melioꝛ eſt buccella ſicca cum gaudio: q̃ꝫ domus plena victimis cum iurgio.

Buccellatũ: panis caſtrenſis ⁊ frumentacei genus: de quo ſpartia ſcripſit Poſcenniũ imperatoꝛẽ pꝛohibuiſſe piſtoꝛes exercitum ſequi ac iuſſiſſe milites oẽs bucellato in locis pacatis accepto eſſe cõtentos. Ammianus ſic ſcribit. Uiginti dierum frumentũ ex eo ꝙ erat in ſedibus conſumẽdũ ad vſus diuturnitatem excoctum buccellatũ vt vulgo appellant humeris impoſuit libentium militum.

Buccones: qui tumidioꝛibus ſunt buccis. Plau.in Bac. Stulti ſtolidi futuri fungi bardi blemui: buccones: ſolus ego omnes anteo ſtultitia.

Bucculentus qui magnam habet buccam. Plaut.in Merca. Ego dicam tibi canum varum ventroſum bucculentum.

Bucea ꝑ ſimplex c folliculus grani fabę interioꝛ qui albus eſt.

Bucerus.a.um.penul.coꝛre.a boue. Unde bucerum pecus: qꝺ de bobus dicitur. Et bucerię boum armenta παρα το βους καὶ κερας quaſi armenta vel boues roꝛanti. Ouid.met. armentaq; bucera pauit.

Bucẽtes tabanus a pungendis bobus κεντειν pungere ſignificat. Bucentrũ ſtimulus. Gręci βουκεντρον dicunt.

Bucephalus penul.coꝛ.quaſi bouis caput. Quo noĩe dictus eſt ęquus Alexãdri ab aſpectu toꝛuo: ſeu ab ĩſigni taurini capitis armo ĩpꝛęſſi. Ex cuius noĩe vꝛbẽ bucephalon ĩdie ſepulchꝛo circũdedit. Eſt ⁊ poꝛtus qui ab alijs bucephala: ab alijs bucephalas: ab alijs bucephalon dicitur.

Buccula per duplex.cc.dimi.a bucca: quę oꝛis pars eſt.i.puſilla bucca. Apul.li.vj.de aſi. Tunc iuppiter ꝑ pꝛęſſa cupidinis buccula manuq; ad os ſuũ relata cõſauiauit. Uñ ⁊ q̃ſq; poniť pꝛo tpe caſſidis ꝑ quã mittiť ſpiritus: quę buccam tegit Nã caſſis caput buccula v̊o barbatas ꝑtes armat: vľ in qua deſiguntur criſtę in ſũmo galeę cono: ꝙ buccę parue habeat ſilitudinẽ Iuue. Loꝛica ⁊ fracta de caſſide buccula pendẽs. Unde in cõem. Cęſaris legitur. Buccatum tegmen.

Bucula per ſimplex c dimi.eſt a boue. Ply. Eidem moꝛbo buculę iecur contritum pꝛodeſt. Uirg.li.j. Geoꝛ. Aut bucula cęlum ſuſpiciens patulis captauit naribus auras.